

Alt av nåde!

Men er det av nåde, da er det ikke mer av gjerninger, ellers blir nåden ikke mer nåde» Rom. 11,6.

På ditt ord!

Av Fr. W. Krummacher

Na'aman tvettet seg i Jordan og ble helbredet. 2 Kong. 5

Betrakt nå Jordans vann som et bilde på Kristi blod, og dere ser noe her som må gjenta seg på dere alle! Dere må dypes ned i dette frelsens underbad, eller - dere dør og forderves i deres synder!

Dere ser i dette blod det siste middel til deres renselse, det eneste, det mer enn tilstrekkelige.

Hvorfor løper dere egenrådig hit og dit? Hvorfor hoper dere opp løfter på løfter, som dere likevel ikke holder? Hvorfor plager dere dere med gudstjenester, som jo atter bare er en hyklerisk urenhet? Vil dere anbefale dere hos Gud ved lydighet, så undersøk dog først, hva Gud krever! Deres forutsetninger er uten grunn. En tvetning i deres egne gjerninger ble ikke pålagt dere. Gud vil se dere tvettet i *sin egen Sønnns blod*.

Denne anordning skal dere bøye dere under, ellers vil Han kalle dere rebeller, tross alt det helliggjørelsesalvor dere måtte legge for dagen. Snakk dog ikke om deres lydighet! Lydige er vi som

avstår helt fra å ville være våre egne hjelpere på selvvalgte veier, for Guds og Hans ords skyld. - Vi som ikke rører en finger mer i den hensikt å ville forsone Gud. - Vi, som spedalske i våre egne øyne dømmes oss selv, bryter staven over oss, oppgir oss selv og med denne følelse av at vi er arme syndere, bøyer oss under Ordet, som priser Kristus for oss til visdom, rettferdiggjørelse, helliggjørelse og forløsning. - Vi som ser hele vårt håps grunn utenfor oss og er fullt og fast forvisset om, at vi ved siden av vår mellommanns fortjeneste ikke har behov for noen annen. - Vi som oppriktig og levende anser oss for å være dømte og døde med Kristus, oppstandne og erklærte for rettferdige med Kristus - ja, opphøyde med Ham over himmelen og i Ham ustraffelige for Gud. - Vi som hviler i denne bevissthet om vår allerede bevirkede fullkommengjørelse og gleder oss i det. Hver dag og hver time fornyer vi den (bevissthet) i oss og dermed jager vi bort enhver anklage og enhver skygge av frykt og tvil.

Gjennom trengsler til...

Av C.H. Spurgeon

Vi må gå inn i Guds rike gjennom mange trengsler. Ap.gj. 14,22

Guds folk har deres trengsler. Det var aldri Guds hensikt da Han valgte sitt folk, at de skulle være et uprøvet folk. De var utvalgt i «lidel-sens ovn» (Jes. 48.10).

De var aldri bestemt til verdslig fred og jordisk glede. Frihet fra sykdom og dødelighetens smerter var aldri lovt dem. Men da Herren skrev beviset for deres forrettigheter, da innbefattet Han tuktelser blant det som de uunngåelig skulle være arvinger til.

Prøvelser er en del av vår arvelodd - de var forutbestemt for oss i Guds høytidelige bestemmelse og tillagt oss i Kristi siste testaments gave.

Så visst som stjernene er dannet av Hans hånd og deres baner fastsatt av Ham, så visst er våre prøvelser utdelt til oss. Han har ordnet deres tider og deres sted, deres styrke og den innflytelse de skal ha på oss.

Gudfryktige folk må aldri anta at de kan unngå bedrøvelse og smerter - for hvis de gjør det vil de bli alvorlig skuffet. Aldri har noen av deres forjengere vært dem foruten.

Merk Jobs tålmodighet - kom i hu Abraham, han hadde sine prøvelser, og ved sin trofasthet under dem ble han «de troendes far.» Legg merke til patriarkenes, apostlenes og martyrenes levnetsbeskrivelser, og du skal ikke finne noen av dem som Gud har gjort til barmhjertighetens kar, uten at de måtte gå igjennom prøvelsens ild.

Det er anordnet fra gamle tider at prøvelsens kors skal være inngravert på hvert barmhjertighetens kar som det kongelige merke, kongens æres kar kan kjennes på.

Men selv om prøvelser er Guds barns sti, har de likevel den trøst at deres Messier har gjennomvandret den før dem. De kan alltid til salig oppmuntring gjøre regning med Hans nærværelse og deltagelse. Hans nåde vil støtte dem og Hans eksemplære dem hvordan de skal tåle og bære, og når de når «Riket,» vil dette mer enn godtgjøre for dem «de mange trengsler,» de måtte gå igjennom for å komme dit inn.

For av Hans fylde har vi alle fått, og det nåde over nåde.

Joh. 1,16

Denne andakten har vi hatt i bladet tidligere, men tar den gjerne med igjen da den så presist peker på noe meget viktig med ord vi i vår «hensynsfulle» tid ikke er så vant med.

E.K.

Hva skal jeg gjøre? - Det blir verre og verre!

Av Jakob Traasdahl

Kjære venn, det gleder meg virkelig å høre, at det går så dårlig med dem. Vet du hva? Det er kanskje det gamle håp, som vander seg i døds-kamp hos deg. Det er seiglivet, det er sant – det går ikke så lett å oppgi alt håp på seg selv – alt håp på naturen, men det er gode utsikter til, at det vil gå slik med deg, og da først skal du forstå disse apostelens ord: ”Vi roser oss i Kristus Jesus, og setter ikke vår lit til kjød.”

Hva jeg vil si deg, du arme kjempende og i ditt håp bestandig skuffede sjel, er dette: Det vil aldri vise seg tegn til noen frembrytende dag, så lenge du bare speider innad i ditt eget hjerte. Du arbeider ennå på å opprette din egen rettferdighet, selv om du synes dødstrett, avmektig og håpløs under arbeidet. Du sier kanskje, at du ber til Gud dermed ikke stoler på deg selv, men forventer deg Hans hjelp. Men mon det ikke forholder seg slik, at du vil ha Gud til å gå deg til hånde og hjelpe deg med bygge-

materialer: Kraft, alvor og utholdenhet, på samme tid som du dog selv står for byggingen og vil ha den oppført etter en plan, som du selv har tenkt ut? Den kjære Gud er visstnok også med for å hjelpe deg, men ikke for å hjelpe ditt gamle håp. Han er med og virker på sin egen måte: Du bygger, Han bryter ned – du håper, Han slår ned ditt håp – du ber om kraft og alvor, Han senker deg stadig dypere ned i avmakt og lar grunn-skaden, gudløsheten og lettsindigheten i ditt hjertes dyp trede klarere og klarere frem for ditt blikk.

Meningen med alt dette er, at din munn skal bli lukket, at ditt håps grunnvoll skal tilintetgjøres, og at du likesom David skal bli dratt opp av det brusende dyp, få dine føtter festet på klippen og få en ny sang lagt i din munn, en sang, som lik Peters dreier seg om Guds barmhjertighet, om Kristi oppstandelse og er et uttrykk for det levende håp.

Frykt derfor ikke. Mt. 10,31

Verdig i Ham alene! Chr. Møller

Dere er Kristi legeme, og hver for seg Hans lemmer. 1 Kor. 12,27

Alle kristne på jorden, hvor de enn finnes og hvilket språk de enn taler, utgjør et eneste stort hele - et legeme *hvis hode er Kristus*.

Kristi legeme, det er deres felles rette navn. Å, et herlig navn, å, en stor ære! Alt det som angår Kristus, angår dem, og alt det som angår dem, angår Kristus. Allting er felles for hodet og legemet med dets forskjellige lemmer. Hva Kristus har, det er deres, og hva de har, det er Hans i ordets fulle mening.

Således har de en fullkommen rettferdighet - ja, Guds fullkomne velbehag og høye yndest - for Kristi legeme, det er jo kostelig for Gud. Å, hvor Gud må ynde og elske Jesu legeme!

Og dette er også en til alle tider uforanderlig - ja, uomskiftelig rettferdighet og yndest, da den helt og holdent består i og beror på hva Jesus er. Et lems verdighet består jo alene i det at det er en del av personen. Det har ingen særskilt anseelse for seg selv.

Om føttene går eller hendene foretar mer eller mindre arbeid, det har ingen innflytelse på dette. Heller ikke om et lem til sine tider er mer eller mindre svakt og avmektig - for et lem har jo ingen selvstendig tilværelse eller særskilt verdighet for seg selv. Det beror som sagt på hva anseelse og verdighet personen har.

Å, om vi kunne fatte dette som Kristi lemmer! I det ligger jo en mektig støtte for troen! Hvor gruelig mye mørke, tvil og svakhet kommer ikke av det, at vi stadig ser på oss selv, som om vi skulle ha en selvstendig verdighet, i stedet for å se hele vår rettferdighet og verdighet i det, at vi er lemmer på Kristus!

Det er ingen evangelisk betraktningmåte å se på seg selv som å være noe utenfor Kristus. Guds evangelium lærer oss kun å bli ett og betrakte oss selv som ett med Kristus og se all vår verdighet i det, at vi er deler av Hans legeme og at Han er «Herren, vår rettferdighet!» (Jer. 23,6).

*Prekener (Prekestolen) på engelsk!
Kjenner du noen som bare kan lese engelsk?:
<http://www.ekrist.net>*

Småprofetenes budskap

Profeten Nahum Av Einar Kristoffersen

Les. Kapittel 2

Budbringer om fred - og om undergang

«**S**e på fjellene hans føtter som bringer godt budskap - som forkynner fred! - Hold dine høytider, Juda, innfri dine løfter! For aldri mer skal den onde gå igjennom ditt land, han er helt tilintetgjort.» (v.1).

Apostelen Paulus anvender i Rom. 10, 15, dette verset på forkynnelsen av Jesu Kristi seier over fienden.

Dette forestiller en budbærer som - når slaget var over - ble sendt fra krigssonen til de av folket som av forskjellige årsaker ikke selv kunne delta i krigen, slik som barn, kvinner, eldre, syke osv. - med budskap om at krigen var vunnet, fienden er slått, det er nå fred og frihet!

Budskapet til disse er jo: Vi (soldatene) har vunnet for dere!

Har det gått opp for deg dette, at det er dette som er evangeliets budskap? - evangeliets innhold.

I det tilfelle - den seier som evangeliet er et vitnesbyrd om - var vi jo alle «hjemme,» ute av stand til å delta ved

Hans side. Han gikk alene, som vi kjenner det fra evangeliene, og også fra profetiene, som f.eks.: «Jeg så meg om, men det var ingen som hjalp. Jeg undret meg, men det var ingen som støttet meg. Da hjalp min arm meg, og min harme støttet meg.» (Jes. 63,5).

Kampen mellom David og Goliat er også et av de klareste forbilder på denne striden vi finner i Det Gamle Testamente. Løftet fra filisternes side var, at dersom

en mann kunne slå Goliat i strid, skulle de trekke seg tilbake. Og som vi vet, David seiret, mens den israelske hæren sto passive som tilskuere til det som skjedde ute på slagmarken. Slik står også vi som tilskuere til den kamp Jesus gjennomførte, og vant.

Derfor anvender Paulus dette bilde på evangeliets forkynnere - de som kommer til deg med budskap om at seieren er vunnet.

Hvem gjelder så denne seier? Alt som heter menneske på jord! Han kom til oss som vår bror! Han ble en av *slekten!*

Vi taler om raser, og deler menneskeheden opp i forskjellige raser, men for Gud - og dermed reelt sett - er det i virkeligheten bare én rase: Mennesker-
asen! Bare hør dette: «Han lot alle folkeslag av *ett blod* bo over hele jorderike.» (Ap.gj. 17,26).

Vi er altså *alle* av det samme blod! Vi har *alle* det samme opphav! Vi er slik sett *alle* brødre - og dermed også Jesu brødre, idet Han valgte å bli en av dette samme blod!

For Gud stiller vi mennesker altså likt. Det er bare én som skiller seg ut, det er Jesus Kristus, Guds Sønn og menneske uten menneskets nedarvede synd!

Riktignok halter bildet, men det kan likevel gi en pekepinn; har merket deg hvordan vi gjerne taler, når en nordmann har vunnet i en internasjonal idrettskonkurranse? Vi sier gjerne: *Vi vant!* Det sier vi fordi det var en nordmann, som vi jo også selv er.

Slik kan vi helt og fullt regne, når det gjelder Jesu seier, for Han vant helt og fullt - ikke for seg selv, for Han var allerede Herre, fra evighet av - men for oss alle! Han rensket vårt blod! Derfor kan Herren si til Peter, der han som den fromme jøde han var, ikke ville ete urene dyr: «Det som *Gud har rensket*, skal ikke du kalle urent.» (Ap.gj. 10,15; 11,9).

De urene dyr var da et bilde på hedningene, som av jødene ble betraktet som urene. Det ser vi av at dette var opptakten til at Peter skulle besøke, og forkynne evangeliet om Jesus, i hedningen Kornelius' hus.

Bare kristendommen har et slikt budskap å bringe verden - et budskap om noe som allerede er gjort ferdig for dem!

Derfor gjelder altså denne seier også deg, du som leser nå!

Men jeg må vel omvende meg! Ja, men ikke først! Det er jo nettopp hva som skjer idet du tar din tilflukt til (tror) dette budskap å gjelde deg! *Det* er sann omvendelse!

Men jeg må vel leve slik og slik? - Det gjør jo virkelig kristne! Dette budskap taler ikke noe om det - bare om at seieren allerede er vunnet! Hvordan du siden innretter deg, fordi dette budskap har sin virkning, det er en annen sak. Seieren vinnes ikke ved det (dine gjerninger), men ved Hans!

«For aldri mer skal den onde gå igjennom ditt land, han er helt tilintetgjort.» (v.2).

Hør hva Jesus sier idet Han går ut i det avgjørende slaget med fienden: «Nå holdes dom over denne verden. *Nå* skal denne verdens fyrste kastes ut.» (Joh. 12,31). Og: «Når Han (Den Hellige Ånd) kommer, skal Han overbevise verden... om dom: Om dom, fordi denne verdens fyrste *er* dømt. (Joh. 16,8; 11).

Se derfor til at du ikke befinner deg på hans side! Noe nøytralt sted finnes ikke: «Den som ikke er med meg, han er imot meg. Og den som ikke samler med meg, han sprer.» (Luk. 11,23). Det er Jesu egne ord om saken!

Altså ser vi, at denne verdens fyrste ble *helt* tilintetgjort i denne striden: Dømt og kastet ut! Han går riktignok ennå omkring - og får handle så langt som Gud tillater ham det - men som en *slagen* fiende.

Det må også du ta til deg! «Jesus vant og vi har vunnet,» skriver sangeren, og det er helt i samsvar med Guds ord dette, at vi kan påberope oss denne seier. Ordet vitner slik om dem som har nådd målet, som er himmelen: «De (de troende) har seiret over ham (djevelen) i *kraft av Lammets blod og det ord de vitnet.*» (Åp. 12,11).

Det står i Skriften at, «det er Herrens velsignelse som gjør rik» (Ordsp. 10,22), og da er det tale om virkelig og sann rikdom, «den mat som varer ved til evig liv, den som Menneskesønnen skal gi dere.» (Joh. 6,27).

Ninive, og Ninives konge, hadde selv gjort seg rik - ikke ved eget arbeid og rettferdig handel, og så visst ikke ved Herrens velsignelse, men ved å røve andres skatter - det som andre hadde

arbeidet for - ved krig og vold. Og så kommer den fryktelige dommen, helt i samsvar med hva Guds ord forkynner oss: «Far ikke vill! Gud lar seg ikke spotte! Det et menneske sår, det skal han også høste.» (Gal. 6,7).

Du kan selv lese detaljene her i kapitlet; all den skrekk og lidelse og gru krig fører med seg. Nå får de selv oppleve det de har påført andre - andre som nå fyller tusenvis av graver, og titusener i sorg - alt for at de skulle kunne berike seg og leve i velstand og luksus her på jord.

Vi kan jo også spørre som folk: Om vi ikke direkte går til krig mot noen, er det likevel noen som må lide for vår velstands og rikdoms skyld? Den som fordyper seg noe i verdenspolitikken, vil kan hende finne et svar som også setter oss tilbake i forhold til hvordan vi vanligvis ser på oss selv. «*Hele* verden ligger i det onde.» (1 Joh. 5,19).

Det er bare én redning mulig - ikke å forsøke å fremstille seg selv med noen glorie, men ta til seg det profeten Nahum forkynner i kap. 1, v.7: «Herren er god, et vern på trengselens dag. Han kjenner dem som tar sin tilflukt til Ham.»

Tenk, denne (fader)favn står åpen for deg også i dag. Du har vel for lengst sluttet å forsvare deg selv!

Turtelduens røst

Av Fr. W. Krummacher

Turtelduens røst har latt seg høre i vårt land. Høys. 2,12

Turtelduen Den Hellige Ånd lar seg høre i vårt land - og den kurrer i mangfoldige toner og samklanger.

Visst nok kvitrer også andre fugler enn Ånden der inne, men duens røst lar seg godt skjelne fra de andres.

Hører du f.eks. en ånd som nevner noe annet som din frelses klenodie og ditt håps grunnvoll, enn Kristus og Hans blod - taler til deg om de gode sider du har, om egne krefter og evner som ligger i deg - slå døren igjen for den! Det er ikke Duen - det er en ravn!

- Skriker det inn i deg: «Fred! Fred! Det er ingen fare!» Lukk ditt øre til! En helvetsånd er i din nærhet-

- Sier det: «Hast ut av Sodoma og redd din sjel!» Ta det inn til deg, som

tales slik! Det er Duen.

- Sier det: «Dine synder er så store! For deg er ingen forbarmelse!» Grip til dine våpen! Det er løven som brøler.

- Roper det: «Om dine synder er så røde som rosenfarge, gjør likevel Lammets blod dem hvite som ull!» Hold fast på det Det er Duen som kurrer.

- Heter det: «Bli først verdig! Hellige deg først, og kom deretter til Jesus!» Slå det hen i været! Det er løgnens ånd som hvisker.

- Sier det: «Kom bare så godt du vet å komme! Tred bare dristig frem slik som du er - for din Frelser tar imot syndere!» Lytt da til, og la deg ikke si det to ganger!

Duen lar seg høre i landet!

Det koster!

Av Lars Oftedal

Det koster mer enn hva man først forestiller seg.

mine kjære brødre og søstre - og da i særdeleshet dere unge og mindre erfarne - tenk over det, at Gud ikke kalte oss til urenhet, men til helliggjørelse.

Du bærer med deg en farlig fiende hvor du går - *det onde kjød*, den gamle Adam med all iboende synd, alle onde lyster og begjæringer. Mektige fiender omgir dere på alle kanter.

- Verden, de onde og ugudelige mennesker som vandrer som fiender av Kristi kors, og hater Guds barn og Jesu disipler med et forferdelig hat, *fordi Herren har utvalgt oss av verden.* (Joh. 15,10). Og Djevelen, denne verdens fyrste, denne brølende løve, han går omkring og søker hvem han kan oppsluke.

Disse mektige og farlige sjelefiender har alt forført og ødelagt mange «som på veien var.» De vil heller ikke la det være uprøvd å på mange måter og ved mange midler lokke og forføre dere bort fra den Herre Jesus og de helliges samfunn.

Ja, det gjelder virkelig om å vandre varlig og forsiktig slik at du ikke lik Lot

våger deg for nær inn på Sodomas grenser og merker og skikker deg lik med verden. Død og drep ved nådens makt og midler den gamle Adams lyst og tenk på hva det gjelder om - *en krone å vinne eller miste.*

Hva hjalp det deg om du endatil i mange år besto i harde kamper med sjelefiendene og i disse kamper fikk mangt et «sår og blodig skramme,» når du ikke ble tro inntil døden? Da var allting tapt og saligheten forspilt.

Alle sjelens, åndens og legemets evner og krefter skal nå ofres og brukes i Hans tjeneste - for de hører Herren til og skal nå «bevares i vår Herres Jesu Kristi komme.»

Bestilling:

Eklundbk. 11
3770 Kragerø
tlf. 92 62 92 98

bladet@tele2.no eller:
www.ekris.net/ekrist

Ny bok!

Ved nåden i Kristus Jesus!

Korte prekenes over

Kirkeårets Evangelietekster

Innb. 347 sider. Kr. 200,- + porto kr. 15,-

Andre utgivelser:

Livet i Guds Sønn:

Andakter for hver dag i året
Innb. 342 sider. Kr. 150,- + porto

Sendebrevene:

En kort gjennomgang av sendebrevene til de sju menighetene i Lille-Asia
Hefte 32 sider. Kr. 20,- + porto

Jonas - profeten:

En kort fremstilling ut fra Jonas' kall og sendelse
Hefte 40 sider. Kr. 30,- + porto

Se frelseren! Av Ludvig Hofacker

«Salige er de øyne som ser det dere ser!» Luk. 10,23

Kjære tilhørere! Den kristne religion har den hovedhensikt, at det skulle bli godt for menneskene ved den. Av naturen står det ikke godt til med oss. Når vi nyter en god sunnhet og beruser oss i sanselige fornøyelser, lever i ytre velstand, eller når våre hemmelige lyster og lidenskaper blir tilfredsstilt, da synes det oss visstnok som om vi befant oss vel - men det er ikke så.

Det er noe hos mennesket som ikke blir tilfredsstilt ved alt dette - det er et tomt rom som ikke kan bli fylt ved alt dette - men denne tomhet gjør mennesket misfornøyd i sitt indre, utilfreds, fortrekelig og usalig.

Hva består så en kristens høyeste velvære i? Dersom jeg nå ville stille dette spørsmål til dem som ikke vet og ikke tror annet om Frelseren, enn det som i all hast faller dem inn - ville jeg motta forskjellige svar. Det er det høyeste velvære, den høyeste salighet, ville den ene si, når man viser seg som en barmhjertig samaritan mot sitt medmenneske. Man tar den bevissthet med seg å ha utrettet en edel, menneskekjærlig handling - man høster takk for det av dem - eller den - som reddes, og man befinner seg så usigelig vel ved det.

- Nei, ville en annen svare, en slik handling må man gjøre i lønndom, og ikke motta noen takk for det. Dette er en enda større fryd for hjertet og en god skatt for evigheten.

- Åpenbart sier en tredje, ligger hjertets største salighet i det, at man er trofast i sitt kall - da finner man seg vel ved det, om man enn ikke har noen spesielle handlinger å vise frem.

- En fjerde tar saken ennå mer i alminnelighet og påstår at en god samvittighet er den største salighet. - Det vil si, å ha det indre vitnesbyrd i hjertet, at man har ført et ærbart liv, ikke begått noen skjendig handling og ikke stjålet eller slått noen i hjel.

Å, hvor rolig kan man ikke da - mener en slik - legge sitt hode til hvile. Hvor rolig gå endatil skjebnens stormer i møte. Man beholder sin fatning, også der hvor andre må skjelve. Hvor rolig kan man ikke på sin gode samvittighets pute sove inn i selve døden!

- Jeg kunne ennå anføre mange slike meninger - men det er ikke nødvendig. Hva tenker dere om disse meninger? Jeg vil si dere mine tanker om dem. De er for meg et nytt bevis på det menneskelige hjertes blindhet og uforstand overfor sannheten av Kristi ord: «Jeg priser deg, Far, at du har skjult dette for

de vise og forstandige, og åpenbart det for de myndige.»

Men *hva* består da den særlige salighet i Det Nye Testaments tid i? Jo, i det som Frelseren tydelig uttaler i vår tekst: «*Salige er de øyne som ser det dere ser.*»

Dette var altså den nåde og salighet

disiplene nøt i den nye pakt - en nåde som mange profeter og konger i Det Gamle Testamente lengselsfullt begjærte, men ikke fikk - nemlig å kunne *se Frelseren*. Og dette er ennå i våre dager det vesentlige i Det Nye Testaments salighet, at man med åndelige øyne *ser Frelseren*.

De stille i landet

Av Johan Arndt

Luk. 2, 33 – 40

Simeon og Anna

Hvem skulle ha trodd, at det under den store hop av vantroende folk i Jerusalem skulle finnes slike hellige folk? Gud har ennå en hellig ætt på jorden, druer på vintreet (Jes. 1,8), et får revet av løvens munn (Amos 3,12), en brann reddet av ilden (Sak. 3,2), som

det og i Sef. 3,12 heter: «Men jeg vil la det bli tilbake hos deg et bøyet og ringe folk, og de skal ta sin tilflukt til Herrens navn.»

Akk, Gud! la også oss være iblant det tall!

«**J**eg tror ganske visst at mange alvorligsinnete mennesker gjør seg skyldig i ulydighet imot Den Hellige Ånds bud ved det, at de stadig ser på seg selv og fordyper seg i følelsen av sitt hjertes ondskap!

Men se, dette er jo, når man betrakter det i Guds ords lys, aldeles ille og forvendt.

Den aller første betingelse for, og det første skritt til en sann glede i Herren og en oppriktig gudsfrykt er jo nettopp dette, at han helt og aldeles vender blikket bort fra sin onde natur, betrakter den som uhjelpelig, uforbederlig og udukelig og med Guds hjelp beslutter seg til å ikke lite på den mer heretter.»

Jakob Traasdahl

Et nytt hjerte - en ny ånd!

Av Einar Kristoffersen

15. Men vær, etter Den Hellige som kalte dere, også dere hellige i all deres ferd. 16. For det er skrevet: Dere skal være hellige, for jeg er hellig. 17. Når dere påkaller som Far Ham som dømmer uten å gjøre forskjell, enhver etter hans gjerninger, da ferdes i frykt i deres utlendighets tid. 18. For dere vet at det ikke var med forgjengelige ting, med sølv eller gull, dere ble kjøpt fri fra den dårlige ferd som var arvet fra fedrene, 19. men med Kristi dyrebare blod, som blodet av et feilfritt og lyteløst lam. 20. Han var forut kjent, før verdens grunnvoll ble lagt, og for deres skyld er Han blitt åpenbart ved tidenes ende. 21. Ved Ham er dere kommet til å tro på Gud, som oppreiste Ham fra de døde og gav Ham herlighet. Derfor er deres tro også håp til Gud. 1 Pet. 1, 15 - 21

Planter du et epletre, da venter du også å høste epler av det, og ikke pærer eller noen annen frukt, ikke engang en annen eplesort - for det var lagt noe ned i dette frøet, det var forutbestemt at det skulle bære nettopp denne sorten. Derfor ville du ha undret deg dersom det bar en annen sort, og du ville forstått at her er noe alvorlig galt, noe som ikke stemmer.

Det er jo som Jesus sier: «Hvert tre kjennes på *sin egen* frukt. En sanker jo ikke fiken av tistler, heller ikke plukker en druer fra tornebusker.» (Luk. 6,44).

Det ville også være unormalt om det ikke bar noen frukt i det hele tatt, som vingårdens herre (Faderen) sier et sted: «Se, i tre år har jeg nå kommet og lett etter frukt på dette fikentreet, men ikke

funnet noe. Hogg det ned. Hvorfor skal det stå her og utarme jorden?» (Luk. 13,7).

Dette er jo bilder på *kristenlivet*.

Når et menneske er blitt født av Gud, og Gud da etter sitt eget ord har gitt det et nytt hjerte og en ny ånd inneni det (Esek. 11,9; 36,26) - har gitt det sin Hellige Ånd - er det også å vente, at det skal begynne å vokse noe nytt ut av det mennesket etter hvert.

«For det er skrevet: Dere skal være hellige, for jeg er hellig!» (v.16).

Slik taler loven! Den krever jo at du skal være hellig. - I evangeliet derimot forkynnes det deg, at du er blitt gjort hellig - det er *gitt* deg.

Men i motsetning til trær og andre

planter, er det mer komplisert hva oss angår. Derfor roter vi det så ofte til for oss

Apostelen formaner jo de troende her til å leve hellig - i størst mulig grad å leve etter det som er åpenbart i Guds ord, om hva et rett og sant og godt menneskeliv er - ja, vers 17 her i teksten legger endatil på oss, å *frykte* for å ikke gjøre det - fordi Gud i så måte ikke gjør forskjell på folk.

Men nettopp i dette ser du også forskjellen på disse bildene som er brukt i Skriften, og realiteten i vårt liv. Du trenger jo ikke å *formane* et frukttre til å bære den rette frukt, for det har bare den ene natur, og kommer følgelig til å bære frukt i samsvar med den. Med oss er det annerledes, og apostelen Paulus beskriver det blant annet slik: «For kjødet begjærer imot Ånden, og Ånden imot kjødet. De to står hverandre imot, for at dere ikke skal gjøre det dere vil.» (Gal. 5,17).

Altså har vi *to* naturer! - En etter kjødet, vårt gamle menneske, og en etter Ånden, vårt nye menneske. De er også til de grader vesensforskjellige og motsetninger, at de begjærer imot hverandre. Det vil altså si, at de i sine begjær går i helt motsatt retning. Derfor må apostelen formane og opplyse de troende. F.eks., at dersom du trekkes imot verden og de ting som er i verden, de ting som Guds ord dømmer eller advarer imot - ja, så er *det* et begjær som er av kjødet, og altså imot Ånden, og følger du det, går det galt.

Paulus viser også videre, hva som særlig utmerker disse to ting: «Kjødets gjerninger er åpenbare. Det er slikt som utukt, urenhet, skamløshet, avgudsdyrkelse, trolldom, fiendskap, trette, avindsyke, sinne, ærgjerrighet, splittelse, partier, misunnelse, mord, drukkenskap, svirelag og annet slikt. Om dette sier jeg dere på forhånd, som jeg også før har sagt dere: De som gjør slikt, skal ikke arve Guds rike. Men Åndens frukt er kjærlighet, glede, fred, langmodighet, mildhet, godhet, trofasthet, saktmodighet, avholdenhet.» (Gal. 5,19-22).

La du merke til at det het: kjødets *gjerninger* - men Åndens *frukt*? Det første er noe *vi gjør*, det andre er noe som *vokser frem* - ikke av oss, men av *Ånden!* - Det er altså *en annen* som står bak det og virker det.

Det er her vi tar så feil ofte, fordi vi ikke skiller - og så forsøker vi å gjøre det som Jesus sa var umulig - vi forsøker å sanke fiken av tistler og plukke druer av tornebusker. Med andre ord, vi forsøker å finne i oss selv og fremtvinge av oss selv - det vil si, vårt kjød - det som det aldri kan gi oss, det som det ikke finnes grunnlag for i det, for det har et *begjær* i seg, som går i motsatt retning av det vi ønsker å fremleste i det!

«Kjødets gjerninger er *åpenbare*,» som Paulus forkynner. Det sa han om kjødet i det store og hele. - I romerbrevet er han et sted helt personlig, når det

gjelder dette, og sier: «For jeg vet at i meg, det er i mitt kjød, bor *intet* godt.» (Rom. 7,18a).

Hva skal man så forvente av det som det ikke finnes *noe godt* i? Svaret er jo gitt! Nei, vi skal rett og slett sky og fly dette som kjødet begjærer. Vi skal bringe det frem i lyset, innfor Gud.

Men hva har det med vår frelse å gjøre egentlig? Ingenting! Kjødet og Ånden står hverandre imot, sier Ordet - men dersom du har Ånden, er du jo *alle-rede* frelst! Du er altså ikke frelst ved et rettskaffent liv, men som vi leser her: «For dere vet at det ikke var med for-gjengelige ting, med sølv eller gull, dere ble kjøpt fri fra den dårlige ferd som var arvet fra fedrene, men med Kristi dyrebare blod, som blodet av et feilfritt og lyteløst lam.» (v.18-19).

Du som tiltrekkes av synden, av verdslighet, av verdens vesen - kom i hu, hva det kostet å kjøpe deg fri fra dette! Derfor altså: Lev hellig! Tenk, Han betalte løsepenge for deg, da du ennå var en synder! Og enten dette skaper sympati for Jesus i deg, gir deg varme følelser, eller du føler deg kald som is, så gjelder *blodet* enn, *det* er din trøst! Du ble *kjøpt* fri, leste vi teksten vår her - Ikke: - Du *betalte* deg fri! - Heller ikke ved å ha de rette følelser for synden, for Jesus eller for Hans verk - nei, *blodet* er løsepenge! - *Det* har kjøpt deg fri, slik som du *faktisk er*!

I verset før teksten vi leste her, skriver Peter: «Som lydige barn må dere ikke skikke dere etter de lyster som dere før hadde, i deres *uvitenhet*.» (v.14).

Altså, når du *vet* dette, så la det få følger! - Slik at du nå ikke lever i det som du ble kjøpt fri ifra ved Jesu Kristi dyre blod.

Men dette altså, fordi du *er* kjøpt fri, og ikke for å *bli* det! Du har altså lov til å tro, at dette Jesu Kristi blod gjelder for deg, her og nå, så elendig du nå engang er. Om du så vendte deg bort og gikk din vei, og altså trådte dette blod under føttene - kunne du aldri stå frem en dag og si, at det ikke også var for deg.

Legg merke til - som en sier - når Gud talte til jødene i Egypt, da sier Han: «Jeg vil se blodet!» - og ikke: «Jeg vil se din tro på blodet!» - Altså hvor stor eller liten den eventuelt er. Nei, den som ikke vet seg noe annet til frelse, enn å stille seg inn under dette blodet, han blir ikke til skamme - for om Ham, Jesus, heter det her: «Gud, som oppreiste Ham fra de døde og gav Ham *herlighet*.» (v.21). Altså, Jesu gjerning for oss, er godkjent av Gud. - Hans blod er tatt imot i himmelen, som «blodet av et feilfritt og lyteløst lam.» (v.19). Hører du? - Det er ikke noen feil ved det du tar din tilflukt til - det er *feilfritt* og *lyteløst* - *derfor* blir det deg til frelse! Det er ikke mennesker, men himmelen, Gud selv, som vitner om dette blodet! - Mennesker er bare utvalgt til å låne munn og tunge til det -

men budskapet er ikke oppstått i oss, det er av *Gud!*

«*Ved Ham* er dere kommet til tro på *Gud!*» (v.21a).

Ja, hva slags tro på Gud skulle vi vel ha hatt, om vi ikke hadde fått Jesus forkynt? - Om vi ikke hadde fått Gud åpenbart i Ham? - Hvordan skulle du da blitt viss på din frelse? Da ville det jo bare stått der, nakent og bart, dette lovens fryktelige ord: «Dere skal være hellige, for jeg er hellig!» Men hvordan skal vi bli hellige, *som Gud er det?* Merk deg nøye, at *det* er nettopp, hva som sies her! Det er dette så mange sniker seg utenom, og dermed får man en Guds lov, det er mulig for det gamle, falne og egenrettferdige menneske å leve med.

Det er her Jesus - takk Gud! - blir forkynt oss til frelse: «Ham som ikke visste av synd, har Gud gjort til synd for oss, for at vi i Ham skal bli rettferdige for Gud (*Guds* rettferdighet).» (2 Kor. 5,21).

I Ham er du som har tatt din tilflukt til Ham, blitt *Guds* rettferdighet! Rettferdig og hellig som Gud!

Men fordi vi nå engang er på samme tid syndere og rettferdige, som reformatorene uttrykte det ut ifra det Helligåndens lys de fikk i Skriften, trenger vi formaningene til et hellig liv. For selv om vår frelse ikke beror på våre rettferdige gjerninger, men på Hans, kan vi likevel drive bort fra nådeordet og miste det synet Ånden har gitt oss, ved å synde med forsett, vitende og vilje. - Det trenger vi å minnes på i dag, hvor menigheten, og den enkelte troende, lar verden få et innpass, som i tidligere tider var helt utenkelig for dem som hadde tenkt seg til himmelen.

Det står om å ikke *bedrøve* Den Hellige Ånd - Han som ut ifra en uendelig og ufattelig kjærlighet nettopp til deg, har forkynt og forklart deg *Ordet om korset*. Ta du din tilflukt til dette Kristi dyrebare blod, nå i denne stund, så gleder du både himmelen og deg selv.

**Å hvilken lykke å deg tilhøre!
Takk, takk at også jeg fikk være med!
Din gode gjerning du selv fullføre,
Til jeg står fri og frelst i evighet!**

Gå inn i ditt

lønnkammer! Mt. 6,6

Hold ut! Av Marius Giverholt

Men den som holder ut inntil enden, han skal bli frelst. Mt. 24, 13.

Den troende frykter så ofte, skjelver ved tanken på sitt hjerte som det er så lett å bedra.

Hvor lett besnæres ikke sjelen? Hvor mange har ikke stanset på veien som Lots hustru? Ja, har jeg ikke selv våknet med skrekk og måttet utbryte: «Der var bare et trinn mellom meg og døden!»

Hvilken gru å ha smakt Guds kjærlighet, hvilt i Hans favn, eid kronen i himmelen og likevel ende i det ytterste mørke.

Bevar meg, Jesus, hos deg! Våk over meg, påminn og tukt meg i din kjærlighet hver gang jeg trekkes bort fra veien, slik at jeg må løpe på banen og vinne seierskransen.

Alt av nåde! er et frittstående blad på luthersk grunn, som sendes **gratis** til alle som **ønsker** å motta det. «Luthersk grunn» vil si at stykkenes **innhold** er i samsvar med den lutherske lære og bekjennelse.

Bladet tar sitt utgangspunkt i budskapet som forkynnes på websiden «**Nytt Liv!**» www.ekris.net

Bladet har fremfor alt et sjelesørgerisk sikte, og ønsker å oppnå det ved det eneste middel gitt til dette - nemlig Guds ord i lov og evangelium.

Ønsker også å formidle noe av den kraft og den trøst Herren har gitt oss i vår «ary,» - den eldre litteraturen, og bruker derfor en del av denne i bladet.

Ønsker du ikke å motta bladet i fortsetningen, sender du det bare tilbake til returadressen.

Utgiver:

Einar Kristoffersen

Tlf.: 35 99 08 45

E-post: bladet@tele2.no

Ønsker du å være med på å holde bladet oppe og spre det til andre, kan du gi din gave på **Bladets gironr.:** 2801.08.00945